

ชื่อพื้นเมือง	ประดู่
ชื่อสามัญ	Burmese Ebony, Burma Padouk, Nara
ชื่อวิทยาศาสตร์	<i>Pterocarpus macrocarpus</i> Kurz
ชื่อวงศ์	LEGUMINOSAE - PAPILIONOIDEAE
ชื่ออื่น	จืดอก (ฉานแม่ฮ่องสอน) ฉะนอง (เชียงใหม่) ตู่ ตู่ป่า (ภาคเหนือ) ตะเลอ เตอะเลอ (กะเหรี่ยงแม่ฮ่องสอน) ประดู่ป่า (ภาคกลาง) ประดู่เสน (ราชบุรี สระบุรี)
ลักษณะทั่วไป	<p>ไม้ต้นขนาดใหญ่ สูง 20 เมตร ขึ้นไป ลำต้นเปลาตรง เรือนยอดเป็นพุ่มทรงกลม มีกิ่งห้อยย้อยลงไม่มาก เปลือกนอกสีน้ำตาลดำหรือเทาหนา แตกเป็นสะเก็ดทั้งตามยาว และตามขวางลำต้น เปลือกในมีน้ำยางสีแดง ปลายกิ่งส่วนมากจะชี้ขึ้น ซึ่งตรงกันข้ามกับประดู่บ้าน</p> <p>ใบ ใบคล้ายกับประดู่บ้านมาก คือ ใบออกเป็นช่อ ปลายใบคี่ มีใบย่อยช่อละ 7-9 ใบ บางครั้งอาจถึง 13 ใบ ลักษณะคล้ายแผ่นหนังบางๆ รูปขอบขนานแกมรูปไข่ กว้าง 4-5 เซนติเมตร ยาว 6-10 เซนติเมตร ขอบเรียบหรือเป็นคลื่นเล็กน้อย โคนกว้าง มนกลม เรียวโค้งสอบเข้าหากันทางปลายใบ</p> <p>ดอก ดอกคล้ายประดู่บ้านแต่ไม่ดอกเท่า ออกเป็นช่อกระจະ ตามง่ามใบใกล้ยอด ดอกสีเหลือง กลิ่นหอม เป็นดอกสมบูรณ์เพศ ทรงดอกถั่วออกรวมกันเป็นช่อโตๆ ตามง่ามใบตอนปลายๆ กิ่ง ช่อยาว 10-20 เซนติเมตร โคนกลีบรองกลีบดอกติดกันเป็นกรวยโค้งเล็กน้อย ปลายแยกเป็นแฉกๆ 5 แฉก ใหญ่สอง</p> <p>ผล ผลขนาดใหญ่กว่าประดู่บ้านมาก คือมีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 6-10 เซนติเมตร มีขนอยู่ทั่วไป ฝักเป็นครีบกกลมคล้ายรูปโล่ บิดเบี้ยวเล็กน้อย เมล็ดเกาะอยู่ตรงกลางผล ฉูฉูๆ ลาดบางไปทางปีก ผลอ่อนสีเขียว ผลแก่สีน้ำตาล มีเมล็ดจำนวน 1-2 เมล็ด</p>
การขยายพันธุ์	นิยมเพาะกล้าจากเมล็ด ปักชำกิ่ง และเปลือยรากหรือเหง้าก็ปลูกได้ดี
การกระจายพันธุ์	พบขึ้นอยู่ในป่าเบญจพรรณขึ้น และป่าดิบแล้งทั่วไป ยกเว้นทางภาคใต้ มีมากทาง

ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และภาคตะวันตก ที่สูงจากระดับน้ำทะเล
100 - 600 เมตร

ประโยชน์

ส่วนที่ใช้เป็นสมุนไพรและมีสรรพคุณคือ แก่น : รสขมฝาดร้อน แก้เสมหะ แก้โลหิต แก้
กำเดา แก้ไข้เพื่อเสมหะ โลหิตและกำเดา แก้ริดสีดวงทวารหนัก แก้ไข้ทับระดู บำรุงโลหิต
แก้กระษัย แก้ผื่นคัน แก้เลือดลมชาน ขับปัสสาวะพิการ ปุ่ม: รสฝาดร้อนเมา แก้ริดสีดวง
ทวารหนัก